

X. évf. 4. szám 2019.március 10.

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

BÖJT – MIBEN NE...

Sokszor előfordul velem, hogy valahonnan belemászik a fülembe egy-egy dallam, és állandóan „piszkál”, nem hagy nyugodni, nem tudom kiverni a fejemből. Sőt, még az is gyakran előfordul, hogy észre sem veszem, de a mindennapi munkám során, vagy ahol éppen vagyok, egészen halkán - hogy csak én hallom -, elkezdem dúdolni a dallamot... Így volt ez a minap is, vásárlás közben egy ilyen dallam ragadt a fejemben és dúdolgattam. Egyszerre rám néz egy idősebb bácsi, és a következőket mondja: „ A mai napon maga 3. ember, akit azon kapok, hogy dúdol egy dallamot. De jó!! A napomat is feldobta, hogy vannak még zeneszerető emberek”.

Zavarba jöttem, de persze közben örültem is, nem könnyű valakinek „feldobni a napját”...

De jó, hogy van zene, van éneklés, és ráadásul ezt művelhetjük és hallgathatjuk is!! Örömet szerzünk vele Istennek, ha dicséretet mondunk Neki, örömet szerzünk vele embereknek, mert gyönyörködhetnek benne, de magunk számára is – hangulattól, örömtől, fájdalomtól függően.

Böjti időszakban mindattól meg kell tartóztatni magunkat, ami elválaszt Istentől. Ez az idő arra való, hogy készüljünk Jézus keresztre, és Húsvétban ujjongó szívvel adjunk hálát Istenünk kimondhatatlan szeretetéért! Ezért nem szabad böjtölnünk az éneklésünkkel! Mert az ének, a zene nem áll Isten és ember közé! Sőt: közelebb visz egymáshoz!

De mit énekeljünk, vagy mit hallgassunk?

Lányaim panaszkodtak pár éve: „*Apa meghallotta, hogy milyen zenét hallgatunk, ezért le kellett ülnünk, és másfél órán át „normális” zenét kellett hallgatnunk* (a másfél óra nem annyi volt... ☺)

Mi a „normális” zene? Nyilván az, amelyiknek van „mondanivalója”. Amit értünk, ami beleillik a hangulatunkba, érzélemvilágunkba, és természetesen – ami közel visz Istenhez!

A zene nem csak a „görcsölő” szív feloldásában segít, hanem hálaadásra is indít. Amikor nem azt nézzük, hogy mi nem sikerül,

milyen veszteségeink, bűneink, csalódásaink vannak, hanem azt, hogy mit kaptunk Istentől. Ingyen. Kegyelemből. Szeretetből.

Ha így tudunk „böjtölni”, akkor teljesebben ki életünk, kerülhetünk közel Istenhez, és nyerünk új erőt az új, nehezebbnél nehezebb feladatokhoz.

Énekeljete!

*Énekeljete az Úrnak, áldjátok nevét, hirdesséte szabadítását
mindennap!*

(Zsoltárok könyve 96:2)

Szalkay Lászlóné

ISTEN IGÉJE ÉLŐ ÉS HATÓ

A Zsidókhoz írt levél 4. rész 12. versében olvassuk ezt: „*Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.*” Már gyerekkoromban felsejlett előttem, hogy a Szentírás különleges könyv, Isten szól benne hozzánk. De nem tudtam, hogy hogyan. Először úgy kezdtem el olvasni, mint minden más könyvet: az elejétől a végéig. Sok érdekes dolgot találtam benne, de azt nem, hogy Isten szólna hozzám. Abba is hagytam az olvasását.

Aztán arra gondoltam, hogy biztos el van rejtve benne az üzenet, de egy kis szerencse segítségével megtalálom: ahol kinyílik, és rábökök egy sorra, abban lesz Isten üzenete. Úgy a negyedik-ötödik próbálkozás után abba is hagytam, mert semmi sem szólt hozzám.

Gimnazistaként már egyre többször éreztem úgy istentiszteleten, hogy ez az ige hirdetés egész jó dolgokat mondott nekem, elővettem a Bibliámat, amelyet konfirmációra kaptam, és újból el kezdtem olvasni. Már egyre több minden vált érthetővé és fontossá, és elhatároztam, hogy eszerint alakítom az életemet. De még mindig nem szólt Isten belőle hozzám – legalábbis én így éreztem. Majd egy alkalommal jött a megszólítás, éppen Ezékiel könyvét olvastam, ahol ez állt: „Emberfia! Ilyen őrállóvá tettelek téged Izráel házában. Ha Igét hallasz tőlem, figyelmeztess őket az én nevemben!” Rögtön tiltakoztam ellene: Istenem, ez nem lehet, én ezt nem akarom, és nem is vagyok rá alkalmas. De ahogy tovább olvastam a Bibliát, Isten minden tiltakozásomnak elvette az erejét. Vagy 4-5 hónapig folytattam a harcot

Isten ellen, végül letettem a fegyvert Előtte: „*Uram, ha akarod... de ne engem hibáztass, ha rosszul csinálom, mert én megmondtam, hogy nem vagyok alkalmas rá*”. Istennek mindenre van hatalma, még arra is, hogy az alkalmatlanokat addig faragja, amíg alkalmasok lesznek a kezében.

Most már tudom, hogy nem a saját gondolataimat kell keresnem az Igében, hanem engedni kell, hogy Isten szava megszólaljon benne. Lehet, hogy akkor és ott éppen nem érzem személyesnek, de eljön az az alkalom, amikor élővé válik az Ige, és akkor rácsodálkozok az igazságára, megtölt erővel, utat mutat, vagy éppen bátorít, vigasztal, reménységet és örömet ad.

Március első vasárnapja a Bibliavasárnap, amely minden évben emlékeztet minket, hogy a Biblia nem holt betűk halmaza, hanem Isten élő Igéje, amely bárkit bármikor megszólíthat és Istenhez vonzhat. Ezzel a „veszéllyel” természetesen számolni kell, aki viszont szeretne Istennel találkozni, szeretné az üzenetét hallani, tanulmányozni, abból erőt és életet meríteni, az olvassa bátran.

Szalkay László

„ELÉG NEKED AZ ÉN KEGYELMEM...” A MEGÉLT IGE

Ugye, ismerősen cseng Pálnak a Korinthusiakhoz írt második leveléből a 12:9 vers? Valószínűleg mindnyájan folytatni is tudnánk: „...mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

Úgy gondoltam, értem, és élem is ezt a drága Igét. Azután elérkezett 2018. szeptember 13.-a, amikor is Isten magához hívta a páromat.

Emlékeztem, hogy valahol olvastam a „narkózis nélküli műtét”-ről, és sikerült megtalálnom Gyökössy Endre „Magunkról Magunknak” könyvében:

„Ahogy lehet műtét vagy baleset utáni sokk, ugyanígy lehetséges ez haláleset után, különösképpen, ha arra a hozzátartozók nem voltak felkészülve, például szívinfarktus esetén, autóbalesetnél és sorolhatnók; amikor valamiféle „narkózis nélküli műtét” történik a családon. Vagy az egyik házastársról lemetszetik a jobbik fele, ahogy nemegyszer

nevezte a másikat; avagy szülőről amputáltatik le a gyermeke.” /18. fejezet „A gyász és a gyászolók”/

Ettől kezdve ez a könyv volt az esti olvasmányom, álomba ringatóm (igaz, altatóval is 1-2 órát tudtam csak ekkortájt aludni.) Gyökössy Endre diagnózisa precíz: férjem balesete és halála után pontosan ezt éreztem, hogy a jobbik felem „leoperálása” miatt az életerőm elfolyik. Elfogott a céltalanság érzése. Az életemet addig kitöltő cél, a szeretett kedvesről való gondoskodás megszűnése miatt feleslegesnek éreztem magam. Egyben elvesztettem a támaszt, a karót, akire addig támaszkodhattam. Isten volt az egyetlen reménységem, de még nem voltam képes érzékelni, hogy erőtlenségemben folyamatosan támogat. Ő azonban szeretetének olyan sok jelét adta, hogy egy idő után már ebben az elesett állapotomban is észre kellett vennem: - törődő, szerető barátok vigyáztak rám – Éva, Kati és Piri – fizikailag és lelkileg egyaránt; - a rám szakadt számtalan hivatalos tennivaló, a temetés intézése, az anyagi gondok – hogyan lesz tovább egyedül? – mind simán és gyorsan, probléma mentesen intéződött el;- nem engedett belesüppedni az önsajnálathoz, a „nincs a teremtésben vesztes, csak én!” érzésbe. Kezdtém végre meglátni, hogy mások is cipelnek terhet, mégsem siránkoznak.

Isten szerető közösségről is gondoskodott: elvezetett a Dunaharaszti Evangélikus gyülekezetbe, Varsányi Ferenc lelképásztorhoz. Ő temette férjemet evangélikus szertartás szerint, hiszen férjem, Adorján Lajos, tanítói pályafutását evangélikus kántortanítóként kezdte. A gyerekekért végzett szolgálat töltötte ki az életét. Sokszor idézte Móra Ferenc: Szeresd a gyermeket verséből: *„Szeresd a gyermeket! A lét napfénye ő, Estellik, hogyha megy, hajnallik, hogyha jó, ...”*

Észre kellett vegyem, ha Jézus Krisztusra vetem minden terhetem, a dolgok hihetetlen módon elsimulnak, leegyszerűsödnek. Amit addig Himalája magasságú hegynek gondoltam, megmászható dombocskára zsugorodik.

Ekkoriban már úgy tudtam imádkozni *„Uram, ha Te velem vagy, fogod a kezem és vezetsz, nem félek a mai naptól sem! Bizonyára ma is minden rendben lesz, még ha én nem is látom, hogyan.”* Végre azt

is észrevettem, hogy Istennel átélt kalandok az addig csapásként megélt események.

Egy kérésem volt, amiért folyamatosan zörgettem Istennél: mutassa meg, mi dolgom van még itt a Földön. Eleinte kisebb segítségekre kértek a szakmám (informatika) területén, így újból megtapasztalhattam a segítségnyújtás örömet, hogy hasznára lehetek másoknak.

Azután elérkeztünk 2019. január végéhez, amikor is 21-től 27-ig Szigetszentmiklóson is ökumenikus imahetet tartottak a keresztyén egyházak a Krisztushívők egységéért.

Varsányi Ferenc lelkipásztorunk kezembe adta a tájékoztatót: hol, és mikor lesznek nálunk az összejövetelek. Akkoriban igencsak télre fordult az időjárás, így első gondolatom az volt, hogyan is tudnék elgyalogolni havas, vagy pláne jeges úton sötétben, egyedül, a lakásomtól kb. 20 perc gyaloglással elérhető Római Katolikus templomba?

De kaptam a fentről jövő figyelmeztetést: *„hát ennyire volt őszinte az imád, amiben kértél, adjak neked feladatot?”* Hallgattam hát Isten szavára, és nekiindultam. Nem hogy jeges, még havas sem volt az út! A közlekedő autók annyira felszárították, hogy biztonságosan lehetett gyalogolni. A közvilágítás rendben van, így láttam is, és félni kitől félttem volna, amikor az Úr fogja a kezem?

A templomban mindenki a saját gyülekezeti társaival érkezett. Sajnos, az én evangélikus társaim lábai nem bírják a gyaloglást, ezért nem tudták vállalni, hogy eljőjenek.

Amint hátrafordultam a templomban ismerős után kutatva a szememmel, egy 3-4 korombeli hölgyből álló társaság ült le mögöttem. Köszönés után megkérdeztem: csatlakozhatok a hölgyekhez? Egy kedves, mosolygós hölgy válaszolt: természetesen! Ő Acsai Julika, a Kossuth utcai református gyülekezet oszlopos tagja. Julikával sok mindenben hasonlít a sorsunk, talán ezért is éreztük úgy megismerkedésünk első percétől fogva, mintha mindig is ismertük volna egymást. Julika invitált az Ó-városi gyülekezet házi imaórájára, bibliaórára, és az Idősek otthonában végzett református szolgálatba. Örömmel mentem, mert jelenleg a szigetszentmiklósi evangélikusoknak még nincs helyben imaköre és bibliatanulmánya. Szalkay László lelkipásztor, felesége, Szalkayné Csilla és mind a többiek szeretettel

fogadtak. Együtt is imádkoztunk, és kértük Mennyei Atyánkat, hogy adjon erőt és bölcsességet a szigetszentmiklósi evangélikusok imakörének és bibliatanulmányozó körének létrehozásához. Így vált számomra élővé az Ige, „*Elegendő neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*” Nem tudok elég hálás lenni Istennek azért az óriási kegyelemért, rám árasztott szeretetért, amit minden nap megtapasztalok! Ha a férjem halála óta eltelt minden csodáról beszámolnék, regényt kellene írnom.

Egy biztos: az életerőm már csak szivárog, a seb gyógyulóban. És már enyém a bizonyosság: Isten ad feladatot, az én dolgom csak annyi, hogy legyen fülem a hallásra!

*„Néha sikerül minden gondot
Láthatatlan kezedbe tenni,
Gyermektől kölcsönként bizalommal
megfogni ujjad, s tovább menni.”*

/Dobos Hajnal: Láthatatlan/

Adorján Éva

REFORMÁTUS MÉRNÖKMISSZIÓ

Az idén is volt Református Mérnökök Találkozója február 23-án. Nagyon fontos esemény. Meglepődtem már az első találkozón két éve is, hogy mennyien vagyunk. Ismerkedtünk is a programok mellett, még, olyan évfolyamtárrsal összetalálkoztam, akiről nem tudtam, hogy gyakorolja a hitét. (Persze ő is meglepődött szó se róla. Ezek a kellemes meglepetések). A beszélgetésekből kiderült, hogy nagyon sok a presbiterek között a felsőfokú végzettségű és a mérnök is.

A cél persze nemcsak az, hogy jót beszéljünk a szünetekben, meg a különböző szekciókban, (mert olyan sokan voltunk, hogy több szekcióra is „tellett” belőlünk.), hanem a találkozó végeztével mindenki elmondhassa, hogy a hit és a keresztyén gondolkodásmód is át tudja szöni a mérnöki munkát. Az idej vezérgondolat Máté 6:21 volt „*Ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.*”

A cél, hogy tudjunk egymásról, legyen kapcsolati háló, erősödjön a református identitás, (Hiszen olvashattuk is a sajtóban az 500. évforduló kapcsán, hogy a reformáció mennyit adott Európa felemelkedéséhez, a

„rendes” kapitalizmushoz), és idővel alakuljon ki egy szakmai műhely, amely a jövő generációnak a szemléletét is formálja.

Az idén szeretnék még egy alkalmat szervezni szeptemberben. Hirdetni fogjuk.

Pogrányi Károly

HOGYAN LETTEM DIAKÓNUŠ?

A gyülekezetből szinte mindenki tudja, hogy Kárpátaljáról származom. Szüleim nem voltak vallásos emberek (azóta hála legyen az Úrnak, már nem így van). Esti és reggeli imádságokat a nagymamám tanítgatott nekem, amikor még kicsi voltam. Nagyon szerettem hallgatni, ahogy kukoricafejtés közben éneklte a zsoltárokat, dicséreteket és a halleluja énekeket.

Második osztályos lehettem, amikor a rendszerváltás után pár évvel elindult nálunk a hittanoktatás. Új volt, és számunkra nagyon érdekes. Az ifire hetedik osztálytól lehetett csak menni. Alig vártuk, hogy elérjük azt az időt. A hittantanár tartotta az ifit, akit nagyon szerettünk, és a korosztályunknak megfelelő témákat dolgoztunk fel rajta az Ige tükrében. Egy ilyen alkalom után született meg bennem a döntés, hogy én Isten útján akarok járni, és csak őt akarom szolgálni.

Az általános iskola befejezése után a Nagyberegi Református Líceumba felvételiztem három barátnőmmel együtt, gondolván, hogy mint az egyik legerősebb magyar iskola, jó alap lesz majd a továbbtanuláshoz. Itt az Úristen csak tovább formált és erősített. Nagyon szerettem ide járni. A tanulás nem volt könnyű, és nehéz volt behozni azt a lemaradást, ami az otthoni iskolánk hiányosságából adódott, de a krisztusi közösség minden nehézségen átségitett.

A gimnázium utolsó évében lassan el kellett döntenünk, milyen irányban szeretnénk folytatni tanulmányainkat. Még nem tudtam mit akarok. Nézegettem a felvételi tájékoztatóban az induló képzéseket és próbáltam elképzelni magam a különböző pályákon. Eleve kihúztam azokat, amelyben számomra nehéz tantárgyak szerepeltek felvételiként, de szerettem volna olyat találni, amiben emberekkel foglalkozom, és amivel majd Isten ügyét szolgálom. Így találtam rá a szociális munkás és diakónusképzésre a nagykőrösi Főiskolán. Persze akkor még csak

sejtéseim voltak, mit is rejt e szakpár, és csak a főiskolai évek alatt kezdtek tisztázódni a dolgok.

Maga a szakterület nagyon szerteágazó. Szociális munkásként dolgozhat az ember gyermekotthonokban, idősek otthonában, szenvedélybetegekkel, fogyatékkal élőkkel, családsegítőben és még sorolhatnám, mert a szociális hálóba sok minden beletartozik. Diakóniát is lehet végezni a szociális munka minden területén, hiszen ami igazán segítség a szükségét szenvedők számára, az a krisztusi szeretetből fakadó cselekedet, mely az Úr Jézusra mutat. A gyülekezeti diakónia az a terület, ahol a különböző ágak összeérnek. Benne minden korosztály megtalálható, így sokféle feladatot láthat el. Mindig az adott gyülekezet összetétele adja a munkaterületet, melyben egy diakónus dolgozik.

A főiskola elvégzése után én ebben a Gyülekezetben kezdtem szolgálatomat. A feladataim közé tartoztak a gyülekezeti látogatások, néhány óvodai hittan csoport, részt vettem az ifjúsági programok, gyülekezeti és testvér-gyülekezeti programok szervezésében. Szolgáltam temetéseken a lelkipásztor mellett, a gyermektáborokban és ahol éppen szükség volt rá. Nem mindig volt könnyű. Volt olyan, amikor nem láttam értelmét vagy eredményét a munkámnak, és akkor elcsüggedtem. Megerősítettek viszont azok az alkalmak, amikor egy-egy látogatás során nagyon jól beszélgettünk, imádkoztunk, vagy éppen énekeltünk, amikor egy-egy ifi-óráról örömmel mentünk haza, mert Isten ott volt ezekben az alkalmakban, és Szentlelke által érezhetően munkálkodott közöttünk.

Nem mindig veszi észre az ember az Isten munkáját azonnal, pedig Ő munkálkodik. Ahogyan az én életemben a nagymamám, az ifi-vezetőm, a gimnáziumi közösségem által, a pályaválasztásom során, úgy azt gondolom általam is, ha Őt követem. (Jelenleg legfőképpen családanyaként és a gyülekezet tagjaként, nem diakónusként).

Én csak bízni tudok mindenkit, hogy merjen az Istenre hagyatkozni, és ha indíttatást érez magában erre a szolgálatra, bátran induljon, és kezdje el a képzést. Nagyon jó alapot képez a nagykőrösi főiskola a fiatalok számára, hiszen a későbbiekben szakosodásra is van lehetőség, és azoknak is, akik érettebb fejjel indulnának útra.

Szeretettel ajánlom!

Szabóné Csóku Anetta

WZORGOS KÉZMŰ

*2019-ben első kézműves alkalmunk március 18-án
hétfőn 16 órától kezdődik a parókián.*

*Szeretettel várunk benneteket, hogy
újra elkészítsük a szebbnél-szebb
ajándékokat az Adventi vásárra.
Idén kisebb változásokkal, de amál
több ötlettel nézünk az év elé.
Idén gyöngysával és gömbbel
kezdünk, házi feledat pedig filc díszek
lesznek.*

„SZORGOŞ KEZEK”

Ezen a néven fut az a kis gyülekezeti csoport, amely alkalomról-alkalomra rendszeresen összejön a gyülekezeti teremben, hogy az adventi vásárra készítsen ajándék- és dísz tárgyakat. Lehet ez egy karácsonyi képeslap, egy könyvjelző, de készülnek gyöngyből, nemezéből is tárgyak, használnak szalvétatechnikát, fonnak, horgolnak, ragasztanak, felsorolni sem lehet.

Hálás vagyok Szabóné Csóku Anettának, hogy útjára indította ezt a kis szolgáló közösséget, és amikor az anyai teendők már ennek vezetését nem engedték, akkor Tóth Andrea és Nagyné Henrietta vették át a stafétabotot. Nekik is óriási köszönettel tartozok, már csak azért is, mert nem adták fel ennek a szolgáltatnak a végzését akkor sem, amikor a gazdag és tartalmas program, a nagy gonddal készített plakátok ellenére is alig ketten-hárman jöttek egy-egy alkalomra. Pedig szívből, szeretettel csinálják, nem a fölösleges idejükben, mindketten családanyák, dolgoznak, Andrea világi munkahelyen, ahonnan az utolsó félóráról elkérezkedik, hogy itt időben kezdhesen. Ezek mellett még tanulnak, vizsgáznak, tudnának mást is csinálni ebben az időpontban. Isten áldja meg Őket ezért az áldozatukért, és hogy nem keseregnek, hanem jó szívvel és örömmel végzik szolgálatukat.

Csak a 2-3 csoporttag, akik rendszeresen jönnek, nagyon kevés. Kevés azért, mert az adventi vásárra készített tárgyak villámgyorsan elfogynak, és sokan már hiába keresik. Kevés azért is, mert ez is lehet az Istennek való szolgálat, vagy a hálaáldozatunk egy formája. Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy ebben a gyülekezetben nem történik semmi. Én látok szolgáló, odaszánt életű embereket, szolgálati lehetőségeket, csak éppen csatlakozni kellene. A „Szorgos kezek” csoportja is egy ilyen lehetőség. Átlagos ügyességgel is csodálatos dolgokat lehet alkotni – Isten dicsőségére! Vessük már le végre azokat a megkötözöttségeket, amelyek megakadályoznak abban, hogy Istennek szolgáljunk. Ha gyerek van, unoka van, akire vigyázni kell, itt is vigyáznak rá. Sőt, legtöbbször ők is bekapcsolódnak a munkába. A csoport legfiatalabb tagja 12 éves, a legidősebb korát nem írjuk meg, mert hölgyről van szó, de már jócskán benne jár a nagymama korban.

Hadd invitáljak, hívogassak mindenkit nagy szeretettel az idei első alkalomra, mely március 18-án, hétfőn 16 órakor lesz a gyülekezeti teremben. A másfél óra gyorsan elrepül, érdemes hát jönni! Szalkay László

FÉLELMEINK LEKÜZDÉSE DEBRECENBEN

Február 22-24 között az IFI-sek közül négy fiatalal Debrecenbe látogattunk el. A Református Fiatalok Szövetsége (REFISZ), ilyenkor évente megrendezésre kerülő „Téli-Tali” alkalmára Ezen a fiataloknak szóló konferencián összesen 250-en vettünk részt, és egy tartalmas hétvégét tölthettünk el. Témája a félelmeink, a fiatalok félelmei voltak, és a hétvége a „No Para!” nevet viselte. Milyen félelmei lehetnek a fiataloknak? Elfogadnak-e a társaim úgy, ahogy vagyok? Sikerül-e barátokat találnom az iskolában? Meg tudok-e felelni a szüleim elvárásainak? Vajon rám talál-e a szerelem? Vajon Istennek tetsző-e az életem? Szeret-e egyáltalán Isten? Sok kérdés és félelem van ennek a korosztálynak a szívében, amelyekre Józsué könyve alapján próbáltunk válaszokat kapni. Az áhítatokat és előadásokat csoportokban dolgoztuk fel, ki-ki a maga korcsoportja szerint. Álljon itt most egy pár beszámoló erről a hétvégéről maguktól a gyülekezetünk ifjúságától. Egyik fiatalunk így összegezte: „Jó volt ez a REFISZ alkalom arra, hogy közelebb tudjunk kerülni Istenhez, és jobban elmélyítsük a hitünket.” Egy másik hosszabb beszámoló egyik fiatalunktól: „Péntek este érkeztünk meg Olivérrel Debrecenbe. Egy kis bolyongás után eltaláltunk a helyszínre, ahol regisztrálás után megmutatták a szobánkat. Személy szerint nagyon jól éreztem magam, kedves embereket ismerhettem meg és a hangulat is családi volt. Ebben a három napban sikerült teljesen feltöltődnöm és Istenhez közelebb kerülnöm. Zárásként köszönöm Laci bácsinak, Olivérnek és a gyülekezetnek, hogy támogattak minket és így sikerült eljutni a REFISZ-re.” Másik fiatalunk így összegezte: „Jók voltak a programok és volt elég szabadidő is. Szereztem kedves, új ismerősöket, és a kedvenc dalaim voltak, az előadás, érdekes és érthető volt.” Úgy vélem tényleg egy tartalmas hétvégét tölthettünk el, ahol a lelki elakadásainkban is előrébb juthattunk, jobban megismerhettük Istent, akivel legyőzhetők a félelmeink és új barátokat is szerezhettünk. Már

készülünk a REFISz nyári táborába, ahol ugyanilyen körülmények között, csak egy hétig lehetünk együtt.

Oláh Pál Olivér

BACH MINDENKINEK!

„Vigan énekelj az Úrnak te egész föld, harsogjatok fel, örvendeztetek és zengedeztetek. Zengedeztetek az Úrnak hárfával, és hangos énekléssel. Trombitákkal és kürtzengéssel, vigadozzatok a király, az Úr előtt!”

Mi, akik templomba járók vagyunk, valószínűleg már valamennyien átéltük azt az élményt, amikor fejük felett, a karzatról megszólal egy hatalmas orgona. Mint egy áramütésre, egész testünk reagál: a zúgó hangok öröme átveszi felettünk a hatalmat. Elernyedünk, már nem védekezünk a fülünkön keresztül érkező, letaglózó élmény ellen, szellemünk a koncentráció állapotába kerül és magasztos érzés bárcsak sose érne véget.

Különösen igaz mindez **Johann Sebastian Bach(1685-1750)** műveire. Édesapja és az a bátyja is zenész volt. Szülei korai halála után az akkori szokásnak megfelelően a legidősebb bátyja vette őt magához öccsével együtt. A tehetséges gyermeket korán bevezették a zongora- orgona játékba, valamint a komponálás elemeibe. Korán megismerkedett kora német és francia zeneszerzőinek műveivel. A weimári herceg 1714. márciusában „koncertmesterré” léptette elő.

Bach koncertmesteri tisztsége azzal a kötelezettséggel járt, hogy havonta új műveket kellett írnia a várkáporna számára. Így kezdett rendszeresen kantátákat komponálni.

1717-től Leopold Ranhold- kölneni fejedelem szolgálatába állt. Itt zeneszerzői tevékenysége teljesen a kamara- és zenekari muzsika felé terelődött. 1722-ben megüresedett Lipszében a kántori és zeneigazgatói állás, amelyet Bach megpályázott és elnyert. 1723.március 26-án a János passió vezényleésével mutatkozott be a Thomas-Kirekében (Tamás templomban) Lipszében a két főtemplom, a Thomas és a Nikolai Kirche zenei igényeit is kielégítette karmesteri, zeneszervezői munkájával.

Második feleségétől 13 gyermeke született.

Művészi fejlődése abból a német intendáns kántorvilágból indult ki, amely a 17. század folyamán egész sor figyelemreméltó kisebb mester mellett kimagasló zeneszerzőket is produkált. Bach zenéje harmóniailag gazdag és a korál szövegének zenei tükrözésére is törekszik.

„Rövid az élet, hogy mást hallgassunk..” mondta némi túlzással kortársunk, egy ismert Bach kutató. De már nevezték az „ötödik evangélistának” is. Noha zenéje nem forrás és nem kinyilatkoztatás úgy, mint akár a négy evangélium, vagy a Biblia bármely könyve. De nevezhető evangélistának abban a tágabb értelemben. Bach mondani akar valamit... szó szerint úgy, ahogy kétszáz évvel előtte Luther Márton megfogalmazta:”Isten a zene által is hirdeti az evangéliumot”

Kedves Testvérek! Bach születésének évfordulója alkalmából minden évben hangversenyek sorozatával emlékeznek egyházi és világi zenészek és hallgatók a mesterre. Tavaly a mi kezdeményezésünkre Városunk is bekapcsolódott ebbe a programba.

Ez év március 22-én 18 órakor a Szigetszentmiklósi –Kossuth utcai Református Gyülekezet hangversenyt szervez melyen szolgálnak : Városi Kórus, Máté János Énekkarunk, Rákosi Eszter és Lőrinczi Lehel (aki szinte Gyülekezetünk keresztyerméke ☺)

Hívjuk és várjuk az alkalomra a Gyülekezetünk és városunk zeneszerető közönségét!

Támogassuk jelenlétünkkel a zenészeket és szerezzünk maguknak maradandó zenei élményt!

dr Kálmán Zsuzsanna

FŐZTÜNK, FŐZÜNK, FŐZNI FOGÜNK!

Kedves Testvérek, az idén is megtörtént... Januárban először, március másodikán másodszor. A Diakóniai Bizottságunk szervezésében a gyülekezetünkől sokan (férj- feleség) összejöttek szombat reggel, hogy a baptista testvérek konyháján - ők is főztek - megfőzzük a 160 adagos babgulyást. (Mondhatom az anyag benne volt) Imával kezdtük a napot, kértük fentről a segítséget, hogy tudjunk segíteni a rászorulókon az Úr áldásával. A gépkocsisok segítettek a kihordásban a gyülekezetünk idős, rászoruló tagjainak. (Lassan a gépkocsisok is megismerik Szigetszentmiklóst, lehet tőlük kérdezni, hogy melyik utca

hol van.) Mintegy 100 adag pedig az Újvárosi gyülekezetnél az úgynevezett kisháznál került kiosztásra az ott várakozóknak.

Köszönet és hála a segítőknek, hogy a szombatot feláldozták. Jól éreztük magunkat. Jövőre veletek ugyanitt. A Jóisten áldása legyen az életükön!

. „Az én Istenem pedig betölti majd minden szükségéteket az Ő gazdagsága szerint, dicsőségesen, a Jézus Krisztusban” (Fil 4,19)

Pogrányi Károly

PROGRAMOK (március)

Márc. 10. böjti úrvacsorás istentisztelet

Márc. 15. péntek 9 óra a temetőben a '48 honvédtisztek sírjának koszorúzása

Márc. 22. péntek 18 óra "Bach mindenkinek" zenei fesztivál a templomunkban

Márc. 27. szerda 17 óra S. Becz Pál könyvbemutató a Városi Művelődési Házban

Ápr. 5-6. országos bibliaismereti verseny Kecskeméten

Ápr. 14. Virágvasárnapi istentisztelet

Kérjük, aki teheti, adója 1 %-át ajánlja fel az Alapítványunknak,

illetve Énekkarunknak! Köszönjük!

Hajnalcsillag Alapítvány 19185679-1-13

Szigetszentmiklósi Máté János Református

Énekkar Közhasznú Egyesület 18714746-1-13

Adományokat, fenntartói járulékot már ide is be lehet fizetni:

Egyházközségünk számlaszáma: 11742252-20019718

ANYAKÖNYVI HÍREK (Január-február)

A keresztség sákramentumában részeseült:

*Kondor Richárd és Hájas
Mariann fia: Richárd András*

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett
reménységgel búcsúztunk:

*Ender Sándor 59 éves
Kerekes Árpád Adalbert 83 éves
Molnár Istvánné Magyar
Zsuzsanna 82 éves
Fehérvári Béláné Németh Éva
Viktória 90 éves
Balajthy Lászlóné Rácz Klára
80 éves
Darvalics Imréné Nagy
Julianna 77 éves
Nagy-Bántó Imre 53*

korában elhunyt testvéreinktől.
*Isten Igéje nyújtson vigasztalást
a gyászolóknak:
„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.”
(90. Zsoltár 1. vers)*

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Hétfő 7.30 Áhítat
18.00 Felnőtt
konfirmandus óra
Kedd 18.00 házi imaóra
Szerda 17.30 Énekkar
Csütörtök: 18.00 Bibliaóra
Péntek: 17.45 Énekkar
Szombat: 17.00 ifi-óra
Vasárnap: 10.00 Istentisztelet és
gyermek istentisztelet

HIVATALI ÓRÁK

Kedd: 9.00-12.00
Csütörtök: 9.00-12.00

illetve telefonon történt
megbeszélés alapján:
+36/24-465-753,
+36/20-404-8336

**Weblapunk a következő
címen tekinthető meg:
www.szszm-reformatus.hu**